

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1282/2019
13.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Добрица Лазић, адвокат из ..., против тужене Електротехничке школе „Миладин Поповић“, Сушица, чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2369/2016 од 12.09.2017. године, у седници одржаној 13.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2369/2016 од 12.09.2017. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Косовској Митровици, Судска јединица Грачаница П1 264/15 од 11.05.2016. године, која је исправљена решењем истог суда П1 264/15 од 12.07.2016. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се пониште као незаконита решења тужене и то: решење бр. .../... од 12.02.2014. године, решење директора тужене .../... од 29.08.2014. године и Школског одбора тужене бр. ... од 19.09.2014. године, те да се наложи туженој да тужиоца врати на рад и распореди на пословима и радним задацима у оквиру његове стручне спреме, као и да му накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка од 33.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2369/2016 од 12.09.2017. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, која је исправљена решењем истог суда од 12.07.2016. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, па је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 52.500,00 динара. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је доставила одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП, при чему другостепена пресуда садржи оцену свих жалбених навода који су од одлучног значаја. Ревизијско указивање на битну повреду парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП није релевантно, зато што та повреда не представља дозвољен ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код тужене, на радном месту професора ... из области ..., по решењу од 01.01.2003. године. Тужилац је у периоду од 2006. до 2013. године, у два мандата, био ... тужене. Решењем Владе Републике Србије бр. 152 од 25.12.2013. године разрешен је дужности директора школе и за в.д. директора именован је ББ. Решењем в.д. директора тужене бр. .../... од 12.02.2014. године тужилац је остао нераспоређен, отказан му је уговор о раду бр. .../... до 01.01.2003. године и констатовано да му радни однос престаје 12.02.2014. године, даном коначности решења. Наведено решење тужилац је примио 26.08.2014. године. Тужилац је, након што му је утврђен статус нераспоређеног радника и истовремено отказан уговор о раду, прихватио да заснује радни однос код тужене на одређено време почев од 28.02.2014. године, најкасније до 31.08.2014. године, до избора кандидата по расписаном конкурс за послове и радне задатке наставника. Истеком наведеног периода решењем тужене бр. .../... од 29.08.2014 године тужиоцу је престао радни однос 31.08.2014. године, због истека рока на који је заснован. Решењем Школског одбора бр. ... од 19.09.2014. године одбијен је као неоснован приговор тужиоца изјављен против решења од 29.08.2014. године. Против решења бр. .../... од 12.02.2014. године, којим је тужилац остао нераспоређен и којим му је истовремено отказан Уговор о раду бр. .../... од 01.01.2003. године тужилац није изјавио приговор.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, правилна је одлука нижестепених судова којом је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај решења бр. 02/174 од 12.02.2014. године, решења директора тужене .../... од 29.08.2014. године и Школског одбора тужене бр. ... од 19.09.2014. године.

Одредбом члана 145. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ бр. 72/09 ... 55/13), који је био на снази у време доношења спорних аката, прописано је да на решење о остваривању права, обавеза и одговорности запослени има право на приговор органу управљања, у року од осам дана од дана достављања решења директора; да је орган управљања дужан да донесе одлуку по приговору у року од 15 дана од дана достављања приговора (став 2): ако орган управљања не одлучи по приговору или ако запослени није задовољан другостепеном

одлуком, може се обратити надлежном суду у року од 15 дана од дана истека рока за доношење одлуке, односно од дана достављања одлуке (став 7).

Сагласно наведеном, у поступку одлучивања о правима, обавезама и одговорностима запослених у установама васпитања и образовања предвиђена је двостепеност, па предмет судске заштите може бити само коначна одлука послодавца, односно одлука донета поводом приговора запосленог. У конкретном случају директор тужене је донео решење бр. .../... од 12.02.2014. године којим је тужилац остао нераспоређен, те му је отказан уговор о раду од 01.01.2003. године са даном престанка радног односа 12.02.2014. године, а које решење је тужилац примио 26.08.2014. године и на које није поднео приговор Школском одбору. Имајући у виду наведено, те прописану двостепеност поступка код тужене, по оцени Врховног касационог суда правилан је закључак другостепеног суда да су предмет судске заштите могле бити одлука Школског одбора тужене поводом приговора тужиоца и одлука директора тужене од 12.02.2014. године, а не само одлука директора тужене од 12.02.2014. године, због чега је било места одбацивању тужбе као недозвољене због непостојања услова прописаних законом за пружање судске заштите, као и закључак другостепеног суда да за тужиоца не настају друге штетне последице што тужба није одбачена, већ је тужбени захтев одбијен. Када су у питању решење директора тужене од 29.08.2014. године и Школског одбора тужене од 19.09.2014. године, тужилац је након доношења решења од 12.02.2014. године прихватио да заснује радни однос код тужене на одређено време, почев од 28.02.2014. године најкасније до 31.08.2014. године, до избора кандидата по расписаном конкурс за послове и радне задатке наставника, то је правилан закључак нижестепених судова да је те да је неоснован захтев тужиоца за поништај наведених решења, будући да је тужиоцу престао радни однос истеком рока за који је заснован.

Имајући у виду наведено, тужиоцу је законито престао радни однос, па није основан захтев за враћање на рад, јер нису испуњени услови прописани чланом 191. став 1. Закона о раду, који се у овом случају супсидијарно примењује.

У већем делу наводи ревизије тужиоца се непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа, те упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Такви наводи нису посебно размотрени будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог. Истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и примену материјалног права садржаног у одредбама Закона о основама система образовања и васпитања и Закона о раду.

Правилна је одлука о трошковима поступка, донета на основу чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у другом ставу изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку. Ревизија тужиоца је одбијена, па зато нема право на накнаду трошкова поступка по том ванредном правном леку, а трошкови

одговора тужене на ревизију тужиоца, по налажењу Врховног касационог суда, нису били неопходни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић